

Aamiaispöydässä Helena näytti kuolleelta. Avasin kaikki verhot, laitoin valot päälle ja katsoin tarkemmin. Toden totta, kuollut hän olikin. Kahvia jäi yli. Tein juuri lähtöä, kun ovikello soi. -Oletko huomannut, että harmaa päivä on itse asiassa kellertävä. Ei appelsiiniin päin, vaan ehkä sinapinkeltainen, sanoi Jakke ja rojahti krapulaisena eteiseen. -Helena on kuollut. -Sinappijauhon värinen. Me, Jakke ja minä, patikoimme juuri kaupunginportista sisään, kun tunsimme Suuren Voiman asettuvan meihin. Jakke ulisi ja potki lyhtypylvästä, minä hoipuvin ojanpohjalla tanssikengät savessa. -Kolisee, Jakke sai sanottua. -Niin tekee. -Tiedätkö. Tämä hillitön savumeteli peittää sen tosiseikan, että parhaillaan baarin puolella on käynnissä joukkomurha. Ensin vietiin suutari Andersson ja sen jälkeen monia muita, huusi räikeään pukuun sonnustautunut mies pöydän toiselta puolelta. -Ymmärrän. Mikä sinun nimesi on, kysyin Marilta. -Mari, sanoi Mari. -Ai niin. Missä Jakke on. -Jakke. -Tai mitä siitä. Lähdetäänkö. Katselimme hetken Kalpeita Miehiä, ja sitten oli taas mentävä. Juoksimme rântäsateessa, minä näytin tietä. Olo oli ruhtinaallinen. Mari kulki huoneen, keittiön ja eteisen väliä edestakaisin. -Mitä helvettiä täällä on puuhailtu. -Tjaa.